

Elektricitets- og Vandværker, er i København 9,435,000 Kr., men i samtlige Provinsbyer kun 5,410,000 Kr. Alt i alt opkræves der af de Poster, jeg her har nævnt, i København 17,461,000 Kr., medens der i samtlige Provinsbyer opkræves 7,903,000 Kr. Hvad vil det sige? Jeg tror, at vi alle kan være enige om, at saafremt de i Københavns Kommune skulde anspænde Skatteevnen ved at opkræve direkte Skat af Kommunens Beboere i samme Forhold, som de gør det i Provinsbyerne, vilde Husholdningen ikke blive saa flot, som den nu er, jeg tror, der vilde indtræde en meget forbausende Vending.

Saa er der en anden Sag, som jeg ogsaa har haft min Opmærksomhed henvendt paa, og det er: Hvad bliver Udgiften til Arbejdsløsheds-kasserne? Jeg bryder mig ikke om, hvorvidt Beløbet bliver 100,000 eller 200,000 eller 300,000 Kr. i København eller i Jylland eller paa Øerne, det, der interesserer mig, er, hvad den enkelte Skatteyder maa udrede af sin Indtægt og af sin Formue. Naar ærede Medlemmer har læst Betænkningen, vil de have lagt Mærke til, at en Indkomst paa 1,600 Kr. kun har at udrede 23 Ø., en Indkomst paa 2,600: 73 Ø., 3,600: 1 Kr. 55 Ø., paa 5,200 Kr.: 2 Kr. 83 Ø., paa 10,000 Kr.: 7 Kr. 98 Ø. og paa 20,000 Kr.: 19 Kr. 55 Ø. Jeg finder, at denne Udskrivning til Arbejdsløsheds-kasserne af Indkomst og Formue er saa minimal, at vi ikke behøver just at ryste for at lægge en større Del af Byrden over paa Københavns Kommune. Tværtimod mener jeg, at vi absolut bør gøre det. Frederiksberg er endnu mere velstillet, og gaar vi ud til Nabokommunen, er den dobbelt saa velhavende som Frederiksberg og København. Af hele det Beløb, der ydes Arbejdsløsheds-kasserne, gaar imidlertid de 47 pCt. til København og Frederiksberg. Jeg tror derfor, det utvivlsomt vilde være rigtigt at lægge mere over paa Kommunerne end her foreslaaet.

Det Ændringsforslag, jeg har stillet under Nr. 2, gaar ud paa at slette alle Indtægts- og Formuegrænser. Men jeg skal ikke nægte, at det er kun stillet under den absolutte Forudsætning, at Kommunerne udreder et Beløb svarende til $\frac{1}{3}$ af Præmierne, medens Staten kun yder $\frac{1}{6}$. Der- som jeg ikke havde fundet det rigtigt at

gaa den Vej, kunde jeg neppe have givet Afkald paa Formue- og Indtægtsgrænsen, for det er maaske dog urigtigt at slette disse Grænser, naar Staten skal bære den væsentligste Del.

Mit andet Ændringsforslag er til § 9, som jeg fuldstændig har omdannet, for Ære den, som æres bør: Naar Kommunen skal yde det større Beløb, skal den ogsaa nævnes først i Paragraffen. Mit Ændringsforslag gaar som antydnet ud paa, at Kommunen skal udrede $\frac{1}{3}$ af Præmierne, Staten $\frac{1}{6}$, dog tror jeg, det er heldigt — ogsaa for Arbejdsløsheds-kasserne —, at Statstilskuddet betinges af, at Kommunen udreder Tilskud; derved lægger man et Pres paa Kommunerne. Jeg ønsker ikke, at der skal oprettes Arbejdsløsheds-kasser i Kommuner, hvor der ikke er Trang til dem, og jeg har den Tro til vore Kommunalbestyrelser, at de, hvor der virkelig er Trang til Arbejdsløsheds-kasser, hvor disse er berettigede, aldrig vil vige tilbage for at oprette saadanne i det fornødne Omfang. Mit Ændringsforslag giver altsaa de arbejdsløse et Tilskud lig Halvdelen af Præmierne. Ved Flertallets Forslag er der en Mangel, og det er den, at Kommunen egentlig skal spares saa ganske forskrækkeligt, den tør der ikke røres ved (Afbrydelse af *Ivar Berendsen*) ihvert Fald kun ganske lidt.

Endelig er der i mit Ændringsforslag til § 9 fastsat et Maksimalbeløb. Jeg finder det rigtigt, naar Rigsdagen vedtager et Lovforslag, at den saa ved, hvad de økonomiske Følger af Loven vil blive for hele Landet og for Dele deraf, og som ærede Medlemmer vil have set, aabner mit Ændringsforslag en ret vid Mark baade for København og for hele Landet til Udvikling af Arbejdsløsheds-kasser. Det tilsteder, at der i København og paa Frederiksberg kan anvendes 1,678,000 Kr. til Arbejdsløsheds-kasser, for Provinsbyernes Vedkommende bliver Beløbet et lignende og for alle Landkommunerne 4,942,000 Kr., i alt altsaa over 8 Mill. Kr.

Min Hovedbetragtning er i Grunden den, at vi nødig skulde lovgive paa en saadan Maade, at Kommunerne i de fattigste Dele af Landet kommer til at bære den store Part og Staten den lille, medens i de allermost velhavende Dele Staten bærer den store Del og Kommunen den